

Pan Jaroslav Rainer se narodil ve Vchynicích u Lovosic 26. 9. 1940. Jeho tatínek pocházel z Hradiště u Žalán a maminka z Kamýka u Litoměřic. Ze smíšeného manželství, kde otec byl Němec a matka Češka, vzešly tři děti. Pan Rainer se narodil jako nejmladší do nelehké doby. Tatínek musel jako německý občan narukovat do wehrmachtu. Druhou světovou válku však rodina Rainerova strávila ve Vchynicích. Nedotklo se jí totiž stěhování do vnitrozemí po odtržení Sudet. Tatínek pana Rainera byl soukromý řezník s ochodem ve Velemíně a maminka pracovala jako dělnice v „Glanštovce“ – dnešní Lovochemii.

Z válečné doby si pan Rainer jako pětiletý chlapec pamatuje bombardování Ústí nad Labem. Nebe zamořené dýmem a světlem z hořícího Ústí pozoroval s bratrem ze stromu na zahradě. Dodnes má tuto událost spojenou s nepříjemnými zvuky. V jarním období roku 1945 procházel po silnici kolem domu pana Rainera tzv. pochod smrti. Pohled na zubožené vězně, agresivitu německých dozorců vůči snaze jim pomoci trápí pana Rainera dodnes. Díky smíšenému manželství a zaručení se starosty Vchynic, nemusel být otec pana Rainera zařazen do odsunu. Nesměl si však obnovit svou řeznickou živnost a dál se setkával s určitým poválečným odstupem Čechů vůči německému obyvatelstvu.

Do školy začal chodit pan Rainer ve Vchynicích. Od páté třídy přestoupil potom do Lovosic. Vyučil se kovářem v Lipníku nad Bečvou. Dvouletou vojnu strávil pan Rainer v Bzenci. V roce 1961, tři dny před odchodem do civilu, byla kvůli světovému politickému vývoji i panu Rainerovi sdělena zpráva o prodloužení vojny na dobu neurčitou. Srpnové události roku 1968 pana Jaroslava Rainera, a nejen jeho, velmi nepříjemně překvapily. Když se jednou v noci na motorce vracel z česání chmele ze Sulejovic, vyřítíl se na něj na úzké cestě ruský tank, který ho málem přejel.

Celoživotní vášní pana Rainera je sport. Od mládí dělal individuální i týmové sporty jako například zápas, vzpírání, hokej a fotbal. Sám pan Rainer, velký fanoušek fotbalové Sparty, vedl přes patnáct let místní sportovní organizaci a velmi úspěšně trénoval velemínské fotbalové dorostence. Se svojí manželkou má tři syny a už se dokonce stal pradědečkem. Nejmladší ze synů podělil tatínkovu vášeň a v současné době vede velemínský fotbalový klub.